

Internetový nezávislý list podporující svobodné myšlení, podnikání a vytváření občanské společnosti především v oblasti ASKIBURGIONU.

Ve druhém století našeho letopočtu žil v Alexandrii slavný astronom a zeměpisec Klaudios Ptolemaios. Podle vyprávění obchodníků a vojáků kreslil mapy vzdálených zemí. Velké pohoří na severu země, v níž podle něj žil velký národ Boiochaimů, označil jako Askiburgion. Přiložíte-li Ptolemaiovu mapu na mapu dnešní, pod Askiburgionem naleznete Nizký a Hrubý Jeseník, část Slezska i střední Moravy. I mezi tvůrci tohoto listu naleznete nejednoho učeného Boiochaima. Na sklonku 19. století si příznivci strany realistické, sdružení kolem T. G. Masaryka uvědomili, že potřebné změny společenské vyžadují více informačních zdrojů. A tak vznikl v roce 1866 list ČAS, od počátku redigovaný Janem Herbenem. V roce 1990 si vydavatelé tohoto listu vypůjčili název i původní grafickou podobu hlavičky a vydávali až do roku 2005 list ČAS v tištěné podobě. A pochopitelně v duchu názorů původní České strany lidové (realistické). Ten pak na několik let, od 3. 2. 2005 do 21. 8. 2008 nahradil internetový deník Bruntálský Kurýr. Tento internetový, dle potřeby i tištěný list ČAS je tedy pokračováním obou zmíněných periodik a měl by v této podobě vydržet co nejdéle. Což bude i dílem vás, čtenářů.

Vydává: **občanské sdružení Vlastenecký poutník**, Čeladná 711, 739 12 Čeladná, v nakladatelství Moravská expedice®. Redakce: petr.anderle@tiscali.cz; vpoutnik@tiscali.cz +420 724 100 646. Odpovědný redaktor: Petr Anderle. Každé vydání najdete také na www.hbl.cz; www.marianka.eu. Objednávky: e-mail s předmětem ČAS* Registrace MK ČR ze dne 22. 3. 2001 evidenční číslo MK ČR E 11 345

Názor, že jeden hlas to nevytrhne, a proto nejit k volbám, je chyba. Jeden z kandidátů může vyhrát o jediný hlas, a to může být ten Váš.

Prof. Dr. Petr Piňha bývalý ministr školství UVNITŘ LISTU

KDO JE

Karel Schwarzenberg (* 10. prosince 1937 Praha-Bubeneč), v německojazyčném prostředí také *Karl zu Schwarzenberg*, celým jménem *Karel Jan Nepomuk Josef Norbert Bedřich Antonín Vratislav Menas kníže ze Schwarzenbergu* (německy *Karl Johannes Nepomuk Josef Norbert Friedrich Antonius Wratislaw Mena Fürst zu Schwarzenberg*), je český politik, příslušník české větve rodu Schwarzenbergů. Šlechtický titul užívá jednak v zemích s monarchistickým zřízením,

ale také v Německu. Jeho dědičný (v České republice a Rakousku exlegální) šlechtický titul zní kníže ze Schwarzenbergu, vévoda krumlovský, hrabě ze Sulzu a landkrabě klettgavský. Narodil se 10. prosince 1937 v Praze. Je nejstarším synem Karla, VI. knížete ze Schwarzenbergu (1911–1986) a jeho manželky Antonie, rozené princezny z Fürstenbergu (1905–1988). Pochází z mladší (sekundogeniturní), tzv. orlické větve rodu Schwarzenbergů, založené Karlem Filipem (1771–1820), mladším

synem Jana Nepomuka, V. knížete ze Schwarzenbergu, a slavným vojevůdcem (vítězem tzv. Bitvy národů u Lipska v roce 1813). Své dětství strávil na zámcích Orlík a Čimelice. V Čimelicích navštěvoval též národní školu. Po komunistickém převratu roku 1948 byl jeho rodině zabaven majetek orlické větve a i proto se uchýlili do emigrace do Rakouska.

Prošel tradiční rodinnou aristokratickou výchovou, kdy se od dětství učil etiketě a několika jazykům, a to zejména němčině a češtině (jako tradičním rodovým jazykům), a také francouzštině (jako tradičnímu jazyku vzdělaneckých vrstev). Na podzim roku 1989, po Sametové revoluci, se

Karel Schwarzenberg vrátil do své rodné vlasti, kde se intenzivně zapojil do společenského, hospodářského i politického života. Prezident Václav Havel jej brzy poté jmenoval vedoucím své prezidentské kanceláře (kancléřem). Od mládí podporoval snahy o návrat demokracie do Československa.

Vlevo: Karel Schwarzenberg a Condoleezza Riceová na tiskové konferenci v roce 2008

Po roce 1968, tedy po potlačení „Pražského jara“ sovětskými vojsky, podporoval československý disent. Například založil na rodinném zámku v bavorském Scheinfeldu společně s Vilémem Prečanem Československé

dokumentační středisko (archiv tehdy zapovězené literatury – po roce 1989 tuto sbírku věnoval Národnímu muzeu a nyní je uložena v Praze). Od těch dob trvalo také jeho přátelství s pozdějším prezidentem Václavem Havlem. V roce 1984 byl zvolen předsedou Mezinárodního helsinského výboru pro lidská práva, a tuto funkci vykonával do roku 1990. V roce 1989 byl společně s Lechem Wałęsą vyznamenán Cenou lidských práv Rady Evropy. 10. července 1990 byl jmenován kancléřem prezidenta Václava Havla až do Havlovy abdikace v roce 1992. Jak uvádí na svých webových stránkách, v roce 1992 z funkce kancléře vedl první delegaci OBSE do Náhorního Karabachu po vypuknutí války mezi Arménií a Ázerbájdžánem.

Pocty, vyznamenání a členství

- Evropská Cena za lidská práva (1989), společně s Lechem Wałęsą
- Řád zlatého rouna (1991)
- **Řád Tomáše Garrigua Masaryka 3. stupně (2002)**
- Velké stříbrné vyznamenání za zásluhy Rakouské republiky (2005)
- Velkokříž řádu za zásluhy SRN (2008)
- Člen mezinárodní komise nadace Adalbert-Stiftung Krefeld
- Nositel Velkokříže a čestný a oddaný rytíř Suverénního Řádu maltézských rytířů¹
- Cena Marion Dönhoffové

Profesor Roger Scruton **anglický filosof, spisovatel a skladatel**

S Karlem Schwarzenbergem jsem úzce spolupracoval v temných dobách komunismu. Tehdy věnoval svůj čas, energii a finanční zdroje, aby podpořil ty, kdo bojovali za svobodu své země. Celé ty dlouhé roky jednal jako opravdový patriot a jeho smysl pro čest a schopnost sebeobětování byly zřejmé všem, kteří ho znali. Podle mého názoru byla jeho další kariéra logickým pokračováním ideálů, za kterými šel. Češi by měli pokládat za obrovské štěstí, že se rozhodl hrát tak významnou roli ve veřejném životě jejich země.

PROF. TIMOTHY GARTON ASH * HISTORIK, SPISOVATEL, PROFESOR EVROPSKÝCH STUDIÍ NA OXFORDSKÉ UNIVERZITĚ

Ačkoliv je výběr prezidenta výlučně záležitostí českého národa, mohu říct - a říkám to s velikou radostí, - že Karel Schwarzenberg je široce respektovanou a obdivovanou osobností, a to jak na evropské, tak i na světové scéně

CYRIL HÖSCHL PSYCHIATR

Volím Karla Schwarzenberga, protože už nechci osvědčené oposmluvní dinosaury. Karel Schwarzenberg má diplomatickou zkušenost, umí se hladce pohybovat v mezinárodních sférách, reprezentoval by nás jménem i rodem, je názorově dosti konzistentní, je lidský, není nesmyslně „levicový“, přitom má skutečné sociální citění, není agresor ani opilec, nenadává oponentům do debilů, nebude se nikomu vysmívat ani pro vadu řeči ani pro tělesné postižení, má zaslouženou reputaci, je svým založením nadstranický, byť de iure nikoliv. Ti, co mu vyčítají, že žbrblá, zapomínají, že sice ano, ale v několika světových jazycích. Navíc se kamarádí s kdekakou hlavou státu, královnou či ministrem. A Ti, kterým vadí, že všude spí, by mohli uznat, že u hlavy státu šlechtického rozměru je to snad i jedno. A jako bonus – nikdy nebyl v komunistické straně, a to ani v Rakousku. Když už nemůžeme po 700 letech znovu povolat Lucemburka, jehož syn se tak vydařil, tak aspoň jeho. V Evropě nás určitě bude reprezentovat a navíc trefí domů

PAVEL PAFKO, CHIRURG, VYSOKOŠKOLSKÝ PROFESOR

Karel Schwarzenberg je pro mě člověk, který si celý život mohl dovolit říkat, co si myslí. Podobně jako T. G. Masaryk je v Evropě a ve světě známý a uznávaný, čímž má obrovský náskok před všemi ostatními prezidentskými kandidáty. A to že občas spí? Když se vzbudí, vždycky ví přesně, o čem je řeč.

PETR RYCHLÝ, HEREC

Máme volit srdcem! Mé v IKEMu opravené srdce říká, že mám zvolit za prezidenta Karla Schwarzenberga, neboť je slušný, noblesní, dokáže být nad věcí a vede korektní kampaň. Měl jsem rád srdíčko Václava Havla a věřím, že Karel na to Václavovo srdíčko naváže a vrátí na Hrad pravdu a lásku.

Nebylo a není úmyslem naší redakce hrotit vášně. Avšak když nejrůznější lidé, kteří v životě přečetli pouze pár stranických brožur a nějaké články od Z. Nejedlého, brojí proti tomu, že Karel Schwarzenberg v jisté chvíli prohlásil poukázáním na Benešovo chování ve válce a po válce, že král skutečně byl nahý, připomínáme dobové citáty (kdysi je sepsali Pavel Neústupný a Franz Chocholatý Gröger). Otiskujeme bez uvedení zdrojů, ale i ty jsou k dispozici. Vše je naprosto autentické.

KOLIKPAK TOHO ZŮSTALO V MYSLÍCH MNOHA DNEŠNÍCH TAKÉ VLASTENCŮ?

Citáty z projevů prezidenta Beneše a českých politiků vybízejících k organizované likvidaci všech německých spoluobčanů bez ohledu na jejich postoje za války (a pokud možno ještě dříve než rozhodnou Spojenci)

V době války

1) Z memoranda „Náš boj“ podplukovníka Kally, československého vojenského atašé v Londýně, o cílech zápasu československého odboje, 18. ledna 1940:

„ A přesto potřebujeme, aby v Sudetech teklo hodně krve, a to ze dvou důvodů:

a) aby si Němci po celé generace pamatovali, jaké hrozné následky měl jejich hřích, spáchaný na Československu a na Evropě zapříčiněním války. Hruzy musí být tak veliké, aby strašily sudetské Němce po desítky let,

b) aby se opravdu německá minorita zdecimovala co nejvíce.“

2) Dr. Edvard Beneš v londýnském rozhlase 27. 10. 1943:

„Mluvím k vám, přátelé, důrazně, vážně a slavnostně. **Konec této války bude u nás psán krví.** Bude se u nás bojovat jako všude jinde na evropském kontinentu a bude se vracet Němcům nemilosrdně a mnohonásobně všechno to, co od r. 1938 v našich zemích napáchali. **Celý národ bude zapjat v tomto boji, nebude Čechoslovák, který by nepřiložil ruky k dílu, a nebude vlastence, který by nevzal spravedlivé odplaty za prožité utrpení národa.“**

3) Dr. Edvard Beneš ve Státní radě Československé v Londýně 3. 2. 1944:

„Krátce, náš domácí boj a převrat v této válce bude a musí být revolučně a vojensky organizovaný a **násilný** a bude a musí znamenat u nás **velikou lidovou odplatu a pro Němce** a fašistické násilníky **konec opravdu krvavý a nelítostný.“**

4) Zpráva Benešova politického tajemníka Dr. Prokopa Drtiny k domácím odbojovým skupinám, Londýn 16. 7. 1944:

„10. V otázce našich Němců dává Vám president k tomu, co řekl ve Státní radě, ještě toto vysvětlení: Pokud jde o mezinárodní řešení této otázky, závisí a bude mnoho záviset ještě na vývoji konečné fáze války. Poměr k Němcům i k Německu, ke způsobu, jak s Německem naložit po válce a tudíž také k tomu, co udělat s našimi Němci, se vyvíjí v celém světovém veřejném mínění stále k lepšímu tak, jak to náš národ potřebuje. Počítáme dnes tedy s možností provedení transferu

našeho německého obyvatelstva. Nelze však dnes definitivně říci, že by celých více než tři miliónů Němců mohlo být transferováno na základě nějaké mezinárodní úpravy. Touto cestou bude možno snad se jich zbavit jen zčásti, snad maximálně asi dvou miliónů a **nemůžeme tedy spoléhat a vyčkávat mezinárodního řešení. Jest třeba, abychom si mnoho vyřídili sami ihned v prvních dnech po osvobození**, aby všech vinných nacistů co nejvíce od nás uteklo ze strachu před občanskou revoltou proti nim v prvních dnech revoluce, a **aby co nejvíce těch, kteří se budou jako nacisti bránit a klást odpor, bylo v revoluci pobito**. Na to stále myslíte a na to musí být připraven celý národ.“

5) Ve zprávě z domova, zaslané **doc. V. Tůmou** z Prahy 1. 9. 1944, která reagovala na Drtinovy instrukce z 16. 7. 1944 a vyjadřovala **mínění domácího odboje**, se píše:

“K bodu 10- 11: **Rozumíme a bude připraveno vše, aby tímto směrem byly svedeny davové instinkty, nahromaděné k výbuchu pomsty, ostatně zcela přirozeně. (...)**“

Koncem války a po válce

6) „Výzva **československé vlády** k lidu českých zemí, aby přešel k rozhodným bojovým činům za osvobození republiky, 17. dubna 1945, Košice“:

„Čechové a Češky! Jednota a svornost národních řad jest v této chvíli příkazem nejsvětějším. Podejte si všichni bratrsky ruce a bez rozdílu politické příslušnosti, bez rozdílu stavu a třídy a bez rozdílu náboženského vyznání se semkněte v jednu širokou národní frontu, která by byla schopna urychlit pád německé okupační moci a zrádného háchovského režimu. Naplňte celou zemi duchem ofenzívy, bojové odvahy a vítězného sebevědomí. **Dejte vyvrít ze svých srdcí živelné nenávisti vůči německým katanům**. Vzpomeňte na všechna hrozná muka během šesti let německé okupace a uvědomte si, že nyní přišla chvíle odplaty za krvavé popravy Heydrichovy, Dalwegovy a Frankovy, za smrt popravených a umučených, za utrpení vězňených, za ponížení zotročených, za slzy a žal tolika nešťastných rodin našeho národa. **Jděte účtovat s Němci za všechna jejich zvěrstva a neznejte slitování s německými vrahy**. Zúčtujte nemilosrdně i se zrádci národa a republiky!“

7) **Dr. Edvard Beneš** v zasedací síni radnice v Brně 12. 5. 1945:

„*Tak končí svou válku nacism*. Až do poslední chvíle hnal německý lid do fanatického boje a tento lid do toho boje šel. To, co se zdá neuvěřitelným a nepochopitelným, se opravdu dělo. Ten německý lid šel do krvavého vraždění jako slepý a hluchý, nevzepřel se, nezamyslel se, nezastavil se; šel a dával se tupě anebo fanaticky zabíjet a zabíjel. Tento národ přestal být v této válce už vůbec lidským, přestal být lidsky snesitelným a jeví se nám už jen jako jedna jediná lidská nestvůra. Tento národ musí stihnout za to všechno veliký a přísný trest. (...) Řekli **jsme si, že německý problém v republice musíme definitivně vylikvidovat**.“

8) **Dr. Edvard Beneš** z balkonu radnice v Brně 12. 5. 1945:

„Nyní se dáme hned do práce. A budeme dělat pořádek mezi námi, zejména také i zde v městě Brně s Němci a všemi ostatními. (Potlesk.) Můj program je – já to netajím -, **že otázku německou musíme v republice vylikvidovat**. (Potlesk, volání: „Výborně!“) V této práci budeme potřebovat všech sil všech vás.“

9) **Dr. Edvard Beneš** na Staroměstském náměstí v Praze 16. 5. 1945

„Bude třeba nově formovat politické strany a zredukovati jejich počet proti době předválečné, nově vytvářet poměr Čechů a Slováků a **vylikvidovat zejména nekompromisně Němce v zemích českých a Maďary na Slovensku, jak se jen likvidace ta dá v zájmu jednotného národního státu Čechů a Slováků vůbec provést. Heslem naším budiž: Definitivně odgermanisovat naši vlast, kulturně, hospodářsky, politicky**.“

10) Dr. Edvard Beneš v Táboře 16. 6. 1945:

„Chtěl bych ještě dodat pro nás pro všechny v Československu dvě věci:

1. Nikdy nezapomeňme na to, co s námi Němci v této válce dělali a co zamýšleli s námi učinit. Bylo to tak hrozné a strašné, že toho navždycky musí být vzpomínáno.

2. Rozhodněme se, že musíme republiku odgermanisovat, všude a ve všem. Přemýšlejte, jak to učiníme. **Půjde o odgermanisování jmen, krajů, měst, zvyků – půjde o všechno, co se vůbec odgermanisovat dá.** Dnes přichází pro to doba. Vzpomínejte, co germanisací se nám za ta století od dob husitských stalo. Tož heslem naším bude: **Všude a ve všem odgermanisovat republiku.**“

11) Dr. Prokop Drtina, Benešův politický tajemník, na schůzi národně socialistické strany v pražské Lucerně 17. 5. 1945:

„Bestialita a vandalství, jehož se Němci v poslední chvíli dopustili v Praze – a jehož se ještě teď dopouštějí, jak slyším, ve městech tzv. sudetských, kde páchají násilnosti proti Čechům – tato obvyklá zvěrstva národa kulturtägrů *sama nám naznačují, co je a co musí být prvním úkolem při zakládání nového života: **Vyčistit republiku celou a úplně od Němců. To je příkaz chvíle pro každého z nás, to je dějinný úkol naší generace. Soudím, že v naší nové republice by nemělo být z němčiny dovoleno mluvit více, než jen právě tato tři slovíčka: Heim ins Reich! Ale abychom toho cíle dosáhli, musíme začít s vyháněním Němců z našich zemí ihned, okamžitě, všemi způsoby, před ničím se nesmíme zarazit a zaváhat.*** A každému jednotlivému členu národa zde připadá dějinná odpovědnost. **Každý z nás musí pomoci v čistění vlasti.** Také armáda musí pomoci. Ale my nejen že se nemůžeme vrátit k své původní národnostní politice, my prostě vůbec nemůžeme žít s Němci pohromadě v jedné zemi a v jednom státě.

Mezi námi nemohou Němci více žít a chodit, protože po právě nabyté krvavé a bolestné zkušenosti bychom si nemohli být jisti, že mezi námi nechodí vrahové. Jeden z nás musí z této země pryč – buď Němci, nebo my – ale protože je to země česká a protože my jsme zvítězili, musí pryč oni! Nepochybuji, že co jsem řekl, je ve shodě s míněním ohromné většiny našeho národa.“

12) Článek „Dábel mluví německy“ od Ivana Herbena:

„Snad se bude někomu zdát, že není správné mluvit o Němcích, když by se mělo mluvit pouze o nacistech. Omyl!...“

Není rozdílu mezi němečtím a nacismem....

Není Němců dobrých, jsou jen špatní a ještě horší....

Není ani Němců demokratických, nebo je jich mizivě málo.

Každý Němec je především imperialista, chamtivec a otrokář....

Povinnost naší generace je nejen zajistit české pohraničí, ale vštípit tyto pravdy o německém národě do duší naší mládeže.

Český otec, který nevychová dítě k nenávisti vůči německé lžikultuře a nelidskosti, je nejen špatný vlastenec, ale také špatný táta.“

(Ke všemu existují autentické archivní dokumenty, které pro nedostatek místa neotiskujeme, leč můžeme poskytnout)

Modráčkova pravnučka bude volit Karla

Petr Andrlé

Když jsem si před několika dny přečetl, že kdysi významná představitelka současné sociální demokracie, Petra Buzková, dá v prezidentské volbě svůj hlas Karlovi Schwarzenbergovi, vzpomněl jsem si na epizodu asi devadesát let starou.

V dubnu 1919 přijímalo Národní shromáždění tzv. záborový zákon, související s pozemkovou reformou. Tehdy doprovázel jeho výklad poslanec – zpravodaj František Modráček (mimo jiné

pradědeček Petry Buzkové- **na snímku vlevo**) slovy: „těmito několika paragrafy škrtneme z příštích dějin českého národa pozemkovou aristokracii vůbec“. Poslanci Modráčkovi ovšem dlužno přiznat, že později jako první veřejně pranýřoval zcestnost bolševického systému. Tisk sociální demokracie psal o tom, že „konečně bude půda rozdělena mezi statisíce pracujícího lidu... a bude konečně potrestána ona kasta, která sedí na majetku jejich praotců a vlastní půdu, na které lpí slzy a krev jejich utýraných předků“.

Noviny psaly o tom, že „cizácká, prohabsburská, odnárodněná, nepřátelská, zrádcovská a parazitující vrstva by neměla mít v nové demokratické republice žádné místo“. I J. S. Machar přispěl se svou trochou do mlýna a odsoudil Habsburky „jako bídácké a krvavé plemeno“ a prohlásil je za „zdegenerovaný lid, zbabělce, idioty, tupce a hrubce“. Známí publicisté psali o tom, že „bandy šlechtických lupičů a žhářů přišly do Čech po Bílé Hoře a získaly majetek z

konfiskací na úkor staré dobré české šlechty a ožebračeného lidu“.

Taková byla nenávist ke všem šlechtickému, která byla znovu oživena po roce 1948 a bohužel i po roce 1989. Marně tehdy v roce 1919 volal po užívání zdravého rozumu a respektování pravdy v dějinách český historik Josef Pekař. Ve své knize *Omyly a nebezpečí pozemkové reformy* psal o nesporném kulturním a politickém významu české šlechty v našich dějinách, připomínal její nesporné zásluhy o naše národní obrození a označil ji právem za nositelku české státoprávní ideje. Uvedením řady faktů prokazoval, že statky konfiskované po Bílé Hoře koupila většinou česká šlechta a nikoli šlechta cizácká. Marnost nad marnost.

Příslušníci šlechty na všechny tyto útoky reagovali šlechetně. Alfons Vladimír hrabě Mensdorff - Pouilly, který byl mimo jiné kdysi zvolen starostou Boskovic, a díky jemu zde bylo postaveno například gymnázium, v té době napsal: „Jestliže má člověk v žilách krev, jako je to v případě velkého počtu šlechticů, Karla Velikého, Oty I, Alžběty, krev Přemyslovců, Arpádovců, Rurikovců atd., už je to celkem jedno, jestli ho nazývají hrabě, kníže nebo pan XY“.

Takže nevím, jestli by měl František Modráček ze své vnučky radost, když bude volit člověka, který, dle jiného současného českého politika, není zřejmě člověk, *kteřý patří do této země, který je součástí této země, který tady strávil svůj život, období těžká, lepší, nejlepší, horší*".

V diskusi o budoucím prezidentovi se objevil také problém tzv. první dámy. Je to problém zástupný, protože nikdy žádná „první dáma“ v tradicích této země nebyla. Termín se objevil v době, kdy se s jistou noblesou takto mohla nazývat Olga Havlová. A tím to skončilo. Leč prezidenti vždycky měli nějaké manželky. A jejich problémy jsme my, Češi uměli řešit dokonale.

Když uvedl Klement Gottwald na Pražský Hrad svoji manželku, původně Marii Holubovou z Kopřivnice (**na snímku vlevo**) bývalou provozovatelku jednoho z ostravských nevěstinců, vznikl problém. Mimochodem křestní jméno Marta bylo do její matriky na místo Marie zapsáno až tři roky po její smrti. Inu životopisy státníků a jejich blízkých se u nás opravují i po jejich smrti.

Marta Gottwaldová si umanula, že ji zaměstnanci Hradu musí oslovovat milostpaní. Tehdy vznikl úžasný problém, protože toto oslovení nemohli žádat po členech KSČ v okolí prezidenta pracujících. Tak se pro obsluhu ženy „prvního dělnického prezidenta“ přijímali speciálně bezpartijní soudruzi. Ti mohli používat oslovení „milostpaní“.

Když jsme již u těch prezidentských mýtů, tak ještě jeden. Komunisté například dodnes věří, že se Klement Gottwald narodil v Dědicích u Vyškova. Není to pravda a ve skutečnosti nikdo neví, kde ho jeho matka Anna porodila. Na tom by nebylo nic špatného. Avšak komunisté si vymysleli legendu, že se Klement Gottwald narodil v Dědicích, v domě Štarkových, kde jeden čas bydlil v podnájmu jeho dědeček. Což není vůbec pravda.

Pravdou je to, že v roce 1954 z tohoto domu násilně vystěhovali komunisté rodinu vnučky pana Štarka a vznikl tak rodný dům Klementa Gottwalda. I ten bylo však třeba přizpůsobit legendě. A tak dům byl snižen o jedno patro, aby byl přízemní. Z některých oken byla zmenšením udělána okénka, jiná byla zazděna. Uvnitř byla vytvořena skromná dělnická světnička, jíž vévodila kolébka dovezená z etnografického muzea. A tak ubohá a skromná chaloupka byla na světě.

Nikdo již nespočítá, kolik tisíc návštěvníků se tomuto plagiátu klanělo, kolik tisíc pionýrů si s úctou a s patřičným výkladem prohlédlo svědectví těžkých poměrů malého soudruha Gottwalda, muže, který *byl také součástí této země a strávil zde celý život*.

Je to stejné, jako když si další tisíce návštěvníků ještě padesát let po události, která se naprosto nesprávně nazývá „velkou říjnovou socialistickou revolucí“, prohlížely kupku stále čerstvého sena, ve které přespával soudruh Lenin. Tohle všechno je pochopitelně naprosto zkreslená minulost. A lživě vykládaná historie. Není to náhoda, je to metoda.

Nejhorší na tom je to, že jsme tuto metodu nenechali alespoň v minulém století. Jsou strany a síly, které ji s úspěchem používají i dnes. Bohužel. Alespoň vidíte, kam se člověk dostane při přemýšlení o letošní prezidentské volbě.

Finále volby hlavy státu

Rychle ubíhají dny od vyhlášení prvního kola volby presidenta České republiky a stejným tempem se blíží čas, ve kterém občané rozhodnou kdo jím bude. V prostředí mého pracoviště se setkávám samozřejmě se zastánci obou kandidátů a tak se spolupracovníci dělí do dvou (občas vášnivě diskutujících) táborů, a toho třetího, klidnějšího, jehož stoupenci z různých důvodů k volbám nepůjdou. Stejně se jeví vývoj další fáze výběru hlavy státu v ulicích a domácnostech. Internetová schránka přetéká různými doporučeními, ale také prefabrikovanými nesmysly, polopravdami a nepravdami, které zastánci toho či onoho uchazeče ochotně šíří na adresy ve svém seznamu.

V tom mumrají různých zpráv a „informací“ si nelze nepovšimnout, jakým směrem se dali zastánci bývalého premiéra Miloše Zemana. Sází na dvě hlavní zlé stránky lidského uvažování. Tou

první je intenzivní buzení závisti vůči Kalu Schwarzenbergovi kvůli majetkovým poměrům jeho rodiny. Jednají stejně jako komunisté koncem první republiky a před únorovým pučem v roce 1948. A až přišli k moci, okradli téměř každou rodinu v zemi. Ty ostatní pak připravili o život v normálně se vyvíjející společnosti. Negativní vztah k soukromému vlastnictví vedl, v poměru se srovnatelnými zeměmi svobodného světa, ke kolosálnímu zchudnutí nás všech. Potvrdilo se pravidlo, že vybuzení kterékoliv ze zlých lidských vlastností vede ke špatným koncům.

Druhým zlem, které povolávají příznivci tohoto „dinosaura“ se schizmatem korupčního tsunami devadesátých let, je buzení národnostních aversí. A tak bylo slyšet z úst jednoho právníka, že Karel Schwarzenberg je cizák,

Rakušan, a že nechce na Hradě „první dámu co neumí česky“. Přitom mívá plnou pusou řečí o nutnosti nápravy poměrů vládnoucích v naší veřejné správě a v ekonomice. Dá tedy ve volbě přednost jedné z ikon vzniku a kultivace korupčního prostředí. Kvůli xenofobii. Je tak „zarytý“ v tomto nacionálním zlu, že klidně hodí dřívější časté stesky za hlavu.

Nereaguje ani na argumenty, že rodinu Karla Schwarzenberga ze země vyhnali komunisté (a šlo jim doslova o krk), že úplně první dámou Československa byla Američanka, která z objektivních důvodů také neuměla česky. Na zcela neúrodnou půdu u něj padaly i námitky, že ministryní zahraničních věcí USA byla rodilá Češka, a nyní je v této funkci potomek rodičů pocházejících z našeho území. Navíc šéfkou kanceláře mnoha presidentů USA vykonávala opět rodilá Češka... Jen ti Američané, hluboce prosáklí demokracií, úctou ke svobodě a vlastnickému právu budou asi nějaká zmatení, že si na takové fleky dosazují cizáky a dokonce si zvolí černochochou prezidentem...

Hloupá a slepá zášť tohoto typu v minulých časech dokázala spolehlivě zfanatizovat davy a dovést je ke gigantickým zločinům, či jen jejich toleranci. Peruánským prezidentem byl Japonec, Francouzským Maďar, a tak bychom mohli pokračovat. Já raději budu vybírat člověka, který přispěje ke změně poměrů založených po roce 1989 Zemanem, Klausem, či jejich nohsledy a patolízaly.

Ing. Jaroslav Cabal; člen předsednictva Konzervativní strany; www.konzervativnistrana.cz

Hospody volí Karla

<http://www.hospodyvolikarla.cz/>

DĚKUJI VÁM VŠEM
ZA PODPORU

K. Schwarzenberg

Otec Karla Schwarzenberga byl hrdinou protinacistického odboje

Jan Ziegler

Hrdina protinacistického odboje, vynikající historik a heraldik, Jihočech, český vlastenec a šlechtic. To byl kníže Karel VI. Schwarzenberg z orlické větve rodu, otec současného ministra zahraničí Karla VII. Schwarzenberga. Narodil se v roce 1911 v Čimelicích na Písecku jako syn Karla V. Schwarzenberga a hraběnky Eleonory Clam-Gallasové. Orličtí Schwarzenbergové se během 19. století počestili, jejich domácí řečí se stala čeština a tak jsou právem považováni za českou šlechtu.

Od mládí se hodně zajímal o historii a jeho zájem jistě prohloubilo setkání s jedním z nejlepších českých historiků všech dob Josefem Pekařem na konci dvacátých let na zámku v Chlumci nad Cidlinou, kde žil jeho otčím Zdenko Radslav Kinský. „Odpoledne tady byl profesor Pekař, chodili jsme s ním v dešti po zámecké zahradě. Vyprávěl o blbostech pozemkové reformy a o tom, že rukopisy jsou padělané (míněny rukopisy zelenohorský a královédvorský).“, zaznamenal si ve svém deníku. Profesor Pekař později Karla a jeho o dva roky mladšího bratra Františka pochválil v dopise svému učiteli a zakladateli moderní české historické školy profesoru Jaroslavu Gollovi: „Hoši dělají dobrý dojem, jsou bystří a vzdělaní skoro nad svůj věk.“

(Jan Ziegler na snímku vlevo; ziegler.blog.iDNES.cz)

Mladý Karel VI. Schwarzenberg se tak logicky stal vášnivým stoupencem Pekařovy koncepce české historie, která účelově nevyzdvihuje některá období našich národních dějin (husitství, národní obrození atd.), ale posuzuje je v kontinuitě od počátku do současnosti. Ten také hájí postoje svého vzoru i v publicistických a statích a článcích, které podepisoval pseudonymy Středa a Bojna. Pod jeho vlastním jménem mu také vycházely odborné studie o

heraldice. Po Pekařově smrti vzdal Karel VI. svému učiteli hold ve sborníku „O Josefu Pekařovi“, který vydalo nakladatelství Řád.

Svoji oddanost českému národu pak orlický vládce dosvědčil svým neohroženým postojem na podzim roku 1938 v době mnichovské krize. On byl autorem „Prohlášení příslušníků historické šlechty“, které bylo v té pohnuté době doručeno prezidentu Československé republiky Edvardu Benešovi a žádalo jej, aby se Československá republika nevzdala svých pohraničních oblastí a neustupovala brutálnímu nacistickému nátlaku. Z něho uvádím.

Pane presidente,

za těchto dnů všechny stavy a třídy našeho národa svorně projevují svou vůli, zabránit porušení starých hranic našeho státu. Proto i řada členů starých rodů naší vlasti nás pověřila, abychom se k Vám dostavili s podobným projevem. Věrnost k Českému státu, který naši předkové pomáhali budovat a po tisíc let udržet, je pro nás povinností tak samozřejmou, že jsme se rozmýšleli ji výslovně zdůraznit. Považujeme za svou povinnost, uchovat dědictví svých otců. Země Koruny české byly pohromadě po tolik věků a přetrvaly spolu tolik bouří, že doufáme v přežití těchto časů nepokoje a násilí...

Spolu s ním ho podepsalo dalších deset českých šlechticů. Láska k vlasti se mu, ale stala osudná, protože nacisté tento vzdor nepřehlédli a pomstili se všem signatářům. Ta chvíle nastala po nástupu říšského protektora Reinharda Heydricha, který v květnu 1942 na majetky všech šlechticů, kteří dotyčný text podepsali, uvalil nucenou správu. Schwarzenbergové tak museli opustit své hlavní sídlo zámek Orlický a k pobytu jim byl vyhrazen jejich další zámek v městečku Čimelice. Na konci II. světové války zakládá Karel VI. Schwarzenberg v Čimelicích spolu s několika dalšími místními občany ilegální národní výbor a stává se jeho předsedou. V květnu 1945 se pak ujímá velení zdejšího protinacistického povstání. Byl urostlý, a v uniformě nadporučíka Československé

armády na koni-běloušovi budil respekt, měl přirozenou autoritu a pro rázná slova nechodil daleko. Když viděl nějaké povstalce, jak bijí zajaté německé vojáky, tak jim důrazně vzkázal. Řekl, že „*to jsou váleční zajatci a ti se nemlátí, a kdo by tomu nechtěl rozumět, tomu dá osobně přes hubu.*“

Dále organizoval vojenské jednotky, řídil obsazování Čimelic povstalci s okolními obcemi a také jejich obranu před nacisty. Tři dny před koncem války však havaroval na motocyklu, když objížděl pozice svých jednotek. V bezvědomí a se zlomenou nohou skončil v písecké nemocnici. **Po válce zůstal nějaký čas předsedou Místního národního výboru v Čimelicích, jenomže jeho zásluhy v pronacistickém odboji mu nepomohly.** Z politických důvodů se nesměl stát předsedou Československé heraldické společnosti a komunisté už před únorem 1948 začali usilovat o zabavení jeho majetku.

To se jim sice ještě tehdy nepovedlo, ale Karel VI. Schwarzenberg i s rodinou nakonec po únorovém komunistickém puči emigroval do Rakouska. Žil převážně ve Vídni, kde zpracovával rodinný archiv a také se zabýval českými dějinami. Zemřel v roce 1986 ve Vídni a je pochován v rodinné schwarzenberské hrobce v rakouském Murau.

A přečtěte si jeden jeho článek o českých dějinách:

České hereze

Jindřich Středa

Karel Čtvrtý, císař římský a král český toho jména první, udělal z koruny České nejmocnější stát střeoevropský, rovný Francii, předčící Uhry a Polsko. Ale (podškrtni jste si to ale?) míval záchvaty zbožnosti přímo mystické, kdy se uchyloval na Karlštejn, kde se modlil a postil a sbíral podezřelé relikvie. Také kněžstvo rozmnožil a obohatil tak, že upadlo. Tak tedy přišel náš Mistr Jan Hus, kterého římská kněžská pro pravdu upálili, začez vznikli husité. Ti zavedli tábořskou demokracii a nebyli lupiči a žháři, jen spálili Zbraslav, Sedlec, Vyšehrad atd. atd. a nakonec měli samotné vypálené a zbořené Čechy. Lucembursko, Branibory a půl zahraničních lén totiž od Koruny odpadlo nadobro, a Moravu se Slezskem měl v ruce dědic královské krve. A tak páni katolíci a umírnění husité ho zvolili králem, a to bylo od nich velmi nehezké, poněvadž to byl katolík a dokonce Habsburk. Ovšem Morava a Slezsko se tím vrátily ke Koruně. Ale pak si národ zvolil Husitského krále, a tak byly zase války, a Morava a Slezsko se odtrhly znovu a Osvětimsko se Zátorskem byly ztraceny navždy. Měli pak králem zase dědice královské krve, a to byl katolík a vůbec docela neschopný člověk; ovšem Moravu, Slezsko a Lužice ke Koruně vrátil, a vystavěl veliký palác královského hradu a Prašnou bránu, jak už katolíci dovedou lahodit smyslům. — A poněvadž císař Zikmund, Albrecht, Matyáš Korvín a německá knížata byla zaměstnána husitskými válkami, mohli Turci zvítězit u Nikopole, pak dobýt Cařihradu, Trapezuntu, zvítězit u Varny a oblehnout Bělehrad. A když zvítězili ještě u Moháče, poněvadž většina českých pánů měla jiné starosti s rožmberským dědictvím, a když Turci už mohli na Moravu, zvolili v Čechách králem Ferdinanda, a to bylo osudné rozhodnutí. Kdyby nebyli ho zvolili, mohli tu vládnout Turci a ti by sem jistě nebyli zavlekli jezuity, naopak byli by vyhubili bývalou šlechtu a mohli jsme být docela demokratický národ jako Srbové a Albánci. Ale Habsburkové utiskovali podobojí (ani nedovolili pražským konšelům upalovat České Bratry) a proto musel být odboj. Ovšemže protestanté měli dobrou zahraniční politiku: měli spojence ve Francii, v Anglii, v Turecku a u protestantských Němců, a aby ukázali svou evropskou koncepci, udělali králem falckraběte rýnského a veliteli vojska pány z Anhaltu, z Thuru a z Felsu. A jen co je pravda, třicet let se po Evropě válčilo, poněvadž broumovští Němci chtěli mít modlitebnu na klášterním majetku¹ - a výsledek byl ten, že od Koruny byly ztraceny Lužice a z lidí v Čechách zůstala jen třetina. Ale aspoň poklady Pražského hradu byly s pomocí českých emigrantů zachovány pro protestantskou věc a jsou ve Švédsku ještě do dneška. A pak bylo v Čechách Temno, tak co bych vypravoval.

Ale přece jen došlo jednou na rod habsburský, který vymřel, a tehdy se naskytl skrytým kacířům možnost něco pro svou víru udělat. Dělalí vyzvědače pro krále pruského. Čeští páni projevíli aspoň trochu českého uvědomění tím, že uznali králem kurfiřta bavorského, a pruský král — protestantský hrdina, přišel své souvěrce osvobodit. A tím se stalo, že Koruna ztratila tři čtvrtiny

Slezska. Pochybujete o tom, že takto asi nazírá „malý český člověk“, totiž parchant Švejka a pokrokové učitelky, na dějiny svého národa? Že v jeho mysli „nářek nad účinky utrejchu sousedí s každodenní chvalořečí na utrejch?“ Že boj proti Církvi pokládá za všech okolností za hlavní úkol české politiky?

- Tak se trochu podívejte, jak a proč se k nám dostala republika. V říjnu 1918 zajisté nešlo jen, nebo spíše hlavním pořadatelům nešlo vůbec, o obnovu čili restauraci českého státního práva. Však z české ústavy, tak propracované a osvědčené, neobnovili zhora nic. Ostatně neměli co činit s věrolomným Františkem Josefem I., nýbrž s Karlem III., toužícím napravit křivdy na Čechách spáchané. Ale ani sesazení Domu Rakouského nemuselo přivodit republiku — což její původci dobře věděli; ostatně jim to nenadále zesnulý Štefánik byl vyjasnil. Jenže — co tito kouzelníci vůbec vytykali Rakouské dynastii? Nečeský ráz? Manžel americké protestantky, tchán švýcarského doktora sotva mohl tohle vyčítat pravňukům Anny Jagelonské a Elišky Přemyslovny. Snad jim vadil „rámec Rakouska“ kolem české samostatnosti? Dvacet let nic nedělali, nežli že stát zapojovali do mezinárodních útvarů. Byli přesvědčenými republikány? Za dvacet let nepřipustili skutečnou volbu hlavy státu. Chtěli osvobodit Slováky? Dvacet let je chovali v jakési vyšetřovací vazbě, nebo převýchovami polepšovně. Tedy proč tito lidé sesadili českého krále? Z důvodů, které konečně ovládají každého člověka: z důvodů náboženských.

Bílá hora musí být odčiněna. Tábor je náš program, Řím musí být souzen a odsouzen. Nebude králů ani papežů. Marie, povol. Tohle byla hesla mladé republiky. Skutky následovaly. Padl mariánský sloup, padaly svatojanské sochy, vznikla církev československá, kříže padly na popelářské vozy, na Hradě byl vztyčen husitský prapor; a naopak vyšly rozličné tajné výnosy a pokyny, že svatých jmen a obrazů nesmí být na státních symbolech užito. Jen sv. Václav dostal (jako Komenský) pamětní známku. Zato jeho korunu by nejraději (kdyby chladná řeka plynoucí kolem parlamentu jim nebyla připomenula hrozivé možnosti) byli vystavili v muzeu mezi sbírkou koprolitů a Puchmayerovou fajfkou. Kdyby byli se dočkali dvacetiletí svého režimu, můžete si představit ty řeči? Všichni podklofáčové a podfarští by byli pořádali pravé orgie rouhání a jubilejním kacířstvím by byli jejich nectné huby přetékały. Ale co? Rána nás zastihla... *nec per nostrum patimur scelus iracunda Jovem ponere fulmina!* Neboť co jsem četl na 1. října t. r. v časopise „Zář“? (Jakého asi ohně?). Že Hitler stojí nesmírně vysoko nad netvorem Dollfussem, poněvadž aspoň zrušil vyučování náboženství! A že husité káceli každý strom, na němž byl kříž, a že nám mají být vzorem! A v našem rozhlase jsme slyšeli, že „nedáme zahynout sobě ni budoucím“! Divíte se ještě?

Stalo se prostě toto: jednou národ provedl odpad od víry a revoluci proti legitimitě. Ztratil mnoho, a nebýt včasného návratu k dědičnosti, mohl ztratit víc. Po druhé provedl revoluci proti Církvi a legitimitě, a ztratil Lužice a mnoho svobod. Po třetí provedl revoluci pod vedením nepřátel Církve a (ač mohl prostě restaurovat právo) schválně pošlapal zásady a tradice legitimacy, a vybudoval republiku na základech revoluce a sebeurčení. Ztratil polovinu korunních zemí a samostatnost své politiky. Neboť Bůh sice slíbil své milosrdenství od pokolení do pokolení těm, kteří se ho bojí; ale ovšem těm druhým nezbývá než jeho spravedlnost.

„*Proroci tvoji prorokovali tobě věci klamné a marné*“ naříkal Jeremiáš nad zbořeným Jeruzalémem. To bylo i naše neštěstí již, po třikrát. A teď nezbývá nám naděje lidská. „*Asýrie nezachrání nás*“, to se ukázalo. Tedy co? Nad hroby ještě se modlí Církev: „*Od stráže jitřní až do noci doufej Izrael v Hospodina. Neboť u něho slitování jest, a hojné u něho jest vykoupení. A on vykoupí Izraele ode všech hříchů jeho...*“

¹⁾ Jestlipak už někdo zkusil postavit mariánský sloup na pozemku Husovy fakulty?

Jindřich Středa = Karel VI. Schwarzenberg (1911 Čimelice – 1986 Vídeň). Poslední kníže orlické větve Schwarzenberků, spisovatel, heraldik, esejist. Otec ministra zahraničních věcí Karla Schwarzenberga. Vyšlo v časopise Řád, 1939, roč. V, s. 49-51

S Karlem nejen zpátky do Evropy, nýbrž do celého světa...

Jan Berwid-Buquoy

Já sice nepochybuji o inteligenci Miloše Zemana, ale jeho neustálé zdůrazňování osobního „češství“ mě připadá, jako by nic jiného neuměl. Být Čechem není žádná zásluha. Jako není žádná zásluha být Francouzem, Holanďanem, Rakušanem nebo příslušníkem jiné etnické skupiny. Tím se prostě člověk rodí a nepotřebuje hnout ani prstem. Nehledě na to, že většina největších politických osobností jsou "cizinci": John F. Kennedy nebyl Američan, nýbrž Ir. Winston Churchill nebyl Angličan, nýbrž po matce Američan. Alexander Dubček nebyl Čech, nýbrž Slovák. Napoleon Bonaparte nebyl Francouz, nýbrž Korsičan atd.

Na rozdíl od Václava Klause se Miloš Zeman v době totality proti bolševizmu angažoval. Nelze mu tudíž upřít určitou civilní odvahu, kterou Klaus v žádném případě nevládl. Do KSČ vstoupil Zeman v roce 1968 – v době „Pražského jara“, aby tím podpořil kurs „socialismu s lidskou tváří“. Stal se tím pádem „komunistou“, ale v žádném případě bolševikem.

Protagonisté „socialismu s lidskou tváří“, v čele s Alexandrem Dubčekem, byli ve skutečnosti levicově orientovaní sociální demokraté. Jakmile zbavíte komunistickou ideologii tzv. „třídního boje“ a nahradíte jí kursem „socialismu s lidskou tváří“, vznikne z toho sociální demokracie. Jde samozřejmě o lepší společenské zřízení než je bolševická totalita, ale ráj na zemi to v žádném případě není – a ani být nemůže. Kremelští totalitární bolševici vycházející z poučky V. I. Lenina „Kdo jsou přátelé lidu a jak bojují

proti sociálním demokratům,“ nemohli se „socialismem s lidskou tváří“ v žádném případě souhlasit, a proto vyrazili se svými tankovými divizemi dne 21. 8. 1968 na Prahu.

Následek? Opětná bolševizace KSČ. Bolševici učinili se „sociálními demokraty“ ve vlastních řadách krátký proces. Vyhodili je, zbavili je existence a některé z nich dokonce odsoudili. Tehdejší obětí se stal i novopečený „komunista“ (ve skutečnosti již oněhdá sociální demokrat) Miloš Zeman. Na tomto místě je nutné podotknout, že Václavu Klausovi nikdo nic nedělal ani před tím, ani potom. Po svém studiu dostal solidní zaměstnání, směl jezdit na Západ a opakovaně se snažil vstoupit do Husákovy znovu zbolševizované KSČ. Koncem 80. let, kdy Zeman ostře útočil proti Husákově totalitnímu režimu, zachovával Klaus absolutní mlčení a k žádné opozici se nepřidával. Dále Zeman nebyl nikdy euroskeptikem, na rozdíl od Klause, který nám dveře do Evropy prostě přibouchl „před nosem“. Kdyby vyhrála prezidentské volby Jana Bobošíková, tak by nám ony pomyslné, přibouchnuté dveře ještě navíc zamkla na několik západů... Jak Karel Schwarzenberg tak Miloš Zeman nám, tyto do Evropy přibouchnuté dveře, opět otevřou – zde nemůže být pochyb. O tom píšou s uspokojením, prakticky takřka všechna světová masmédiá. Z tohoto důvodu je skutečným nesmyslem tvrzení, že nástup Zemana do funkce prezidenta ČR by znamenalo pokračování v politice Václava Klause.

Po současném prezidentovi není na co navazovat, neboť místo solidního politického dědictví zanechává za sebou pouze společenské trosky... Přesto zvolení Zemana prezidentem, by znamenalo určitý krok zpět a tím zcela jasný anachronismus. Bývalý předseda vlády spoléhá až příliš na své „češství“ a nedokáže se dostatečně dobře orientovat v současné Evropě. Tím váže na sebe určitý moment plebejského způsobu vládnutí a to už se dnes nejen nenosí, nýbrž dokonce působí odpudivě. Zemanovy poznámky vůči Schwarzenbergovi jsou spíše pichlavými narážkami než věcnou argumentací. Dokonce jeho úvahy o sudetských Němcích, údajně degeneraci vysoké šlechty (viz Prima „Prezidentský duel“, 18. 1. 2013) a přímé urážky novinářů jsou vrcholem nechutnosti. Též jeho sklony ke konzumaci tvrdého alkoholu, poutají k němu spíše proletářsky myslící část českého obyvatelstva. Nyní jde o to, aby tato „proletářsky myslící“ část voličstva dokonce nereprezentovala většinu oprávněných voličů. Kdybychom následovali doporučení současného prezidenta, jeho ženy Lívie Klausové a Václava Klause mladšího, znamenalo by to setrvat v

jakémsi nezdravém ovzduší reakčního šovinismu a staročeského maloměšťáctví. To přeci není žádná cesta vpřed! Nejde o to z Evropy „utéci“, jde o to Evropu ovládnout a preventivně spolurozhodovat o jejím osudu. Čech přeci není žádný vůl, aby bučel v českém chlévě, když se ostatní pasou na evropských loukách! Schwarzenberg je již teď alternativou pro naši příští budoucnost. Nikdo se nás ve světě nebude ptát, jestli Karel šišlá nebo ne. Rovněž nikoho na zeměkouli nezajímá, zdali celý život žil v Československu nebo nikoli. Myslíte, že ve Washingtonu, Londýně nebo v Paříži vypukne hádka, jestli paní Schwarzenbergová je spíš Švýcarka nebo Rakušanka a proč má potíže s výslovností písmene „ř“? Jistě mi každý rozumný člověk dá za pravdu, že jde o žabomyší spor.

Schwarzenberg je známou a uznávanou osobností ve všech koutech naší planety. Máme v něm velký politický kapitál, který bychom neměli jen tak promrhat někde u kolotoče. Nejen, že nám otvírá dveře do Evropy, nýbrž dokonce brány do světa. Národ, který není schopen využít takovouto zlatou šanci, by měl být posuzován podle starého francouzského výroku: „Když je někdo osel, ať žere seno!“ Mimo jiné chci zdůraznit jednu historickou pravdu: Winston Churchill šišlal daleko více než Karel Schwarzenberg a přesto se stal největší politickou osobností 20. století

JAN BERWID-BUQUOY

<http://blog.aktualne.cz/blogy/jan-berwid-buquoy.php>

Politolog a historik působící v Česku a Německu. Narozen 26. 3. 1946 v Praze. Autor jedenácti knih literatury faktu. Nositel řady mezinárodních uznání. Od roku 2002 prezident Českého Institutu Mezinárodního Setkání (ČIMS) v Táboře. Majitel barokního zámku v Táboře - Měšicích. ČIMS spolupracuje s Nadací Konrada Adenauera v Praze a pořádá pro veřejnost na zámku osvětové přednášky z oblasti politiky, hospodářství a kultury. Spolupracuje též s Nadací Ludwiga Erharda v Bonnu a Evropským parlamentem.

.....

SOBOTA 19. LEDNA 2013 KNIHKUPECTVÍ LIBREX V OSTRAVĚ

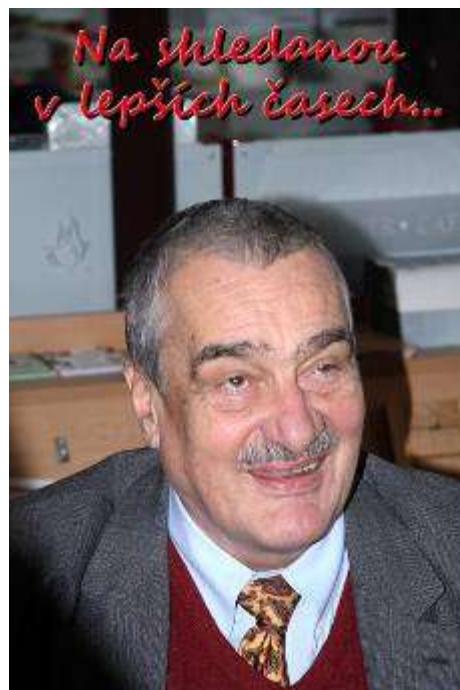
OTEC KARLA SCHWARZENBERGA BYL

VLASTENEC A HRDINA

Jako archivář bych měl mít velkou radost z toho, jakému zájmu se v posledních dnech těší historie našeho národa. Konkrétně se jedná o kapitoly z dějin XX. století a především o rod Schwarzenbergů. Nicméně interpretace a tvrzení, která se nyní vyrojila, mně štěstím nenaplnují. Stále totiž v našich krajích platí, že historie není učitelkou života, ale služkou, kterou si bere každý jako rukojmí jenom proto, aby mu účelově sloužila. Historie si to věru nezaslouží a už bychom si to měli konečně uvědomit. Domníval jsem se, že doby kdy z husitů učinil Zdeněk Nejedlý první komunisty, jsou již za námi. A ejhle. Zrodili se noví vykladatelé naší historie. A světe, div se, nejsou to komunisté. Narodilo se mnoho „povolaných“, kteří bez hlubší znalosti tvrdí ledacos. Podle toho co slyším, je zřejmé, že v našich archivech máme jenom zbytečné papíry, které není třeba studovat a jako archiváři bychom to měli zabalit. Jak si jinak mám vysvětlit, že se dnes živě hovoří o tom, že otec Karla Schwarzenberga nebyl vlastenec a ani české národnosti, logicky tedy spolupracoval s nacisty a snažil se tuto republiku zaprodat Němcům. Jeho syn, nynější kandidát na prezidenta, se raději poplakoval v cizině, než by žil v Československé socialistické republice a poctivě s námi absolvoval normalizaci a ještě se drze kryje švýcarským pasem. A

mohl bych pokračovat dále. Od okamžiku, kdy jsem se začal zabývat historií, je to pořád stejné. Nikdy nekončící boj s mýty a pověrami. Pravda archivních pramenů stojí proti lži a proti snaze upravit si historii pro své účely. Často marně. V treboňském archivu je dostatek důkazů o tom, že otec dnešního kandidáta na prezidenta byl vlastencem a za tuto zem se postavil v jejich nejtěžších dobách. Spolu se svými přáteli inicioval jak „deklaraci české šlechty“ z roku 1938, tak i dopis státnímu prezidentovi Háchovi o rok později, kde se všichni podepsaní jasně hlásí jako vlastenci k této zemi. Karel Schwarzenberg v této pro republiku těžké době připravil k vydání knihu *Obrazy českého státu*, která měla posilovat národní hrdost. Náklad byl pochopitelně nacisty ihned zabaven. Na jeho majetek byla uvalena okamžitě nucená správa a stal se s celou rodinou zajatcem ve svém domě. Jako major československé armády se po celou válku podílel na odbojové činnosti a především v závěru války zabránil ve svém kraji mnoha zbytečným krveprolitím. Jeho autorita byla neotřesitelná a byl po válce dokonce zvolen předsedou MNV v Čimelicích. Jeho bratr František se účastnil bojů v Praze a byl styčným důstojníkem generála Karla Kutlvašra. JUDr. Adolf Schwarzenberg, majitel Hluboké a dalších jihočeských panství, jakožto známý antifašista ještě před příchodem nacistů emigroval. Jeho majetek byl gestapem okamžitě zkonfiskován. **On sám podporoval Benešovu vládu v Londýně a lze říci, že jeho finanční podpora byla velmi významná.** Ostatně to vše osobním dopisem potvrdil i Jan Masaryk. Jak se prezident Beneš po válce Schwarzenbergovi odvděčil, o tom nám také hodně vypoví archivní prameny, ale to je již jiná historie. Připouštím, že tyto informace nejsou široké veřejnosti známé a proto jsem se o nich zmínil poněkud obsírněji. Všechna tvrzení však lze doložit archivními dokumenty. K vysvětlení národnosti pana Karla Schwarzenberga, bych podotkl pouze toto. Po okupaci v roce 1939 byl požádán jeho otec, aby se přihlásil k německé národnosti. On to však kategoricky odmítl. Bystrý čtenář si z toho jistě odvodí, že po Němci by to okupační správa nechtěla. Byla to česká rodina se vším všudy. Takže co. Rakušák, jak již víme, také není a švýcarský pas je po staletí výsadou rodu. Zbývá tedy poslední výtka, tedy jeho emigrace, která jej údajně diskvalifikuje tak, že podle některých není morálně oprávněn žádat občany o zvolení prezidentem. Chápu Karla Schwarzenberga, že na tuto výtku neodpovídá. Je to otázka velice bolestivá a jistě i pod jeho úroveň. A ani já ji nechápu. Případá mi, že jde o kolektivní ztrátu paměti. Tak tedy o čem hovoří archivní prameny. Rodina Karla Schwarzenberga byla z této země nuceně vystěhovávána. A o tom, nebudiž pochyb.

V roce 1938 předal panující hlubocký kníže Schwarzenberg prezidentu Benešovi 1. 000. 000 Kč na vyzbrojení československé armády proti Hitlerovi

Hugo Mensdorff-Pouilly

Milí přátelé! Václav Klaus nedávno prohlásil, že Karel Schwarzenberg není politik a není ani Čech! Touto hrůznou neomaleností prokázal nejen svou ubohost, ale opětovné zostuzení role prezidenta. Urazil nejen památku a důstojnost šlechtického rodu, ale i všech, kteří proti nacistům a

komunistům bojovali. Řada občanů však o vlastenectví Schwarzenbergových bohužel neví. Dovoluji si stručně popsat několik historických faktů, které je prokazují: Pád prohnilé habsburské monarchie, vznik ČSR a nástup demokracie pochopili Schwarzenbergové jako dějinnou nutnost. I když jim byly v r. 1922 odňaty mnohé majetky, stali se z vlastní vůle Čechy, správněji Čechoslováky, a Masarykovými stoupenci. Jak Karel VI, tak jeho bratr František přísahali jako čs. vojáci věrnost své vlasti, což dodrželi. František se stal velvyslancem ČSR ve Vatikánu a snažil se urovnávat vztahy s touto institucí. V roce 1938 před

Mnichovem iniciovali prohlášení české šlechty o věrnosti ČSR, text sepsal Karel Schwarzenberg. Jejich čin podnítil obrovskou petiční akci - manifest "Věrní zůstaneme", který podepsalo 1,5 miliónu občanů. Nacisti jim konfiskovali většinu majetku, jakož i těm šlechtickým rodům, které prohlášení věrnosti podepsali. Brutálnímu nátlaku nácků, aby se prohlásili za Němce, odolali. Člen hlubocko-krumlovské větve Jindřich Schwarzenberg byl uvězněn v koncentračním táboře Buchenwaldu, jeho bratr Adolf emigroval do USA. Bratři Karel a František z orlické větve se během nacistické okupace stali členy odbojových organizací. František patřil k těm, kteří zprostředkovali radiové spojení gen. Eliáše s prezidentem Benešem! Oba se podíleli na květnovém povstání se zbraní v ruce. Karel byl ve vedení odboje v Čimelicích a byl raněn, František působil na štábu povstání v Praze. František Schwarzenberg byl pověřen gen. Kutlvašrem, aby v uniformě poručíka čs. armády převzal kapitulaci od velitele nacistických vojsk gen. Toussainta. Dále jak byl poslán na Wilsonovo nádraží, aby dojednal kapitulaci a odjezd německých vojsk do zajetí k Američanům. Zároveň vystihuje jeho vztah ke státu. Po válce v roce 1947 byl hlubocké větvi veškerý majetek znárodněn, orlické větvi byl znárodněn částečně, ale v roce 1948 byli komunisty přinuceni vystěhovat se z ČSR. Syn Karla VI - současný min. zahraničí Karel Jan se stal významným a aktivním činitelem našeho exilu. Mimo jiné umožnil, aby se na hradě Schwarzenberg ve Scheinfeldu každým rokem konaly o letnicích konference čs. exilu, jejichž hlavním tématem byla cesta ke svobodě naší vlasti. Účastnily se jí všechny významné osobnosti celého politického spektra - od Pavla Tigrida po soudruha Mlynáře. Projevy účastníků poté zveřejnil Tigrid v edici SVĚDECTVÍ. Rovněž umožnil (a financoval) na témže hradě založení Čs. dokumentačního střediska, které vedl Dr. Vilém Prečan. Zde byla soustředěna veškerá samizdatová a exilová literatura, dokumenty a doklady. Jejím přemístění do vlasti nebylo od vlády ČR přáno; přemístění se vleklo po dlouhou dobu. Karel Jan se stal předsedou Mezinárodního helsinského výboru pro lidská práva. Tento helsinský proces byl významným bojem za dodržování lidských práv v zemích komunismu a znamenal počátek jeho pádu. Jako člověk s velikými známostmi po celém světě vykonal ve funkci kancléře prezidenta Havla velikou práci a přispěl k sympatiím světa k naší zemi. K důstojnosti tohoto šlechtetného muže patří, že se svými a rodinnými zásluhami o ČSR a ČR nechvástá. Předpokládá totiž, že si je naši lidé uvědomují. Dovoluji si Vás požádat, abyste při výběru prezidenta volili toho, kdo by svou mravní čistotou, pevnými zásadami a světovými styky pomohl vrátit naší zemi úctu, jakou jsme měli za Václava Havla. Připojuji na okraj: v r. 1938 předal panující hlubocký kníže Schwarzenberg prezidentu Benešovi 1. 000. 000 Kč na vyzbrojení československé armády proti Hitlerovi. Doklad o tom, v podobě filmového záznamu, je k dispozici na státním zámku Český Krumlov.

Neznámým čtenářům pozdrav!

Prof. Dr. Petr Pitha, (26. března 1938, Praha) je český bohemista, lingvista, profesor a kněz, bývalý ministr školství v letech 1992-1994 v první vládě Václava Klause*

Byl jsem opětovně dotazován, jaký je můj názor na prezidentské volby. Vyslovuji se takto:

1. Mluvím jen za sebe, to jest ne jako exponent či mluvčí jakékoli organizace ani neoficiálního seskupení. Jde o **můj** názor.

2. Ke svému rozhodování mám stejné informace jako každý běžný občan. Utvořit si obraz z tendenčně vyhocených polopravd a neúplných informací je těžké. Přesto jsem dospěl k několika důležitým poznatkům:

a) V druhém kole prezidentských voleb je položena trochu jiná otázka než v prvním. Nejde již jen o výběr vhodného kandidáta, ale o zásadní rozhodnutí o dalším směřování naší společnosti. Nečekaný úspěch Karla Schwarzenberga byl způsoben vystoupením studentů středních a vysokých škol, kteří dali najevo svou nespokojenost se současně platným způsobem politického vedení státu. Odmítají zkorumpované jednání, aféry, skandály, pomlavy, korupci, nezájem o skutečné problémy a o běžné lidi. Budoucnost vidí ve zdravém rozumu a potřebném neosobním nadhledu.

b) Naše společnost po více než 20 letech vývoje stojí ve významné společenské a mravní krizi. Zdravý chod státu je podvázán tím, že demokracie, ve které jsme se nenaučili žít, je podryvána zneužíváním pro osobní prospěch. Zájmy celku společnosti jsou opomíjeny a narůstá vliv nátlakových uskupení, která mezi sebou bojují. Ve zmatku už snad ani většina politiků neví, co kdo opravdu chce, a zápasí každý s každým.

c) Z toho mně vyšlo, že mám a musím podpořit tento mladý hlas naší země. Jednak proto, že se s ním shoduji, jednak proto, že jako pedagog a jako uvážlivý starý člověk nesmím opustit své žáky a naše děti, když vystoupí ve prospěch života, spravedlnosti a rozumu. Tentokrát sice riskuji méně než 17. listopadu 1989, kdy jsem mladé lidi také doprovázel, ale celou svou osobností chci přispět k tomu, že jejich hlas nebude odmítnut s tím, že to jsou ještě nerozumné děti. Nejsou to děti, jsou to nositelé naší budoucnosti a nechci, aby jim někdo, ani teď, ani v budoucnu ubližoval.

Budu tedy volit kandidáta studentů Karla Schwarzenberga

3. K tomuto vyjádření připojím ještě dvě upozornění:

Názor, že jeden hlas to nevytrhne, a proto nejít k volbám, je chyba. Jeden z kandidátů může vyhrát o jediný hlas, a to může být ten Váš. Nejít volit, protože mě politika nezajímá, je projevem člověka, který už to vzdal a o zbytek svého života ztratil zájem, je mu jedno, jaký dál bude.

Uvědomuji si také s bolestí, že jako občan České republiky ponesu hanbu, o kterou se postarali mnozí z mých spoluobčanů. Ať totiž bude zvolen ten nebo onen, objeví se hlava našeho státu před světem poplivaná vlastním národem, vyválená v hnoji pomluv a zmazaná blátem lží, ve kterých si libuje kde kdo. Zamyslete se nad tím, co si o nás může cizina myslet, když tímto způsobem představujeme svého prezidenta.

V Praze 19. ledna 2013, v úmrtní den Jana Palacha

„Největšího Čecha“ možná najdeme na Malé Straně v Praze

Petr Andrlé

Ne, nebojte se, nehodlám v rámci prezidentské kampaně znásilňovat historii. Ale jistě pamatujete jak se v oněch pseudoanketách stal málem „největším Čechem“ Jára Cimrman. Měřítkem jistého světového uznání by mohlo být také to, jakého uznání se tomu či onomu dostává od mezinárodní veřejnosti.

V roce 1611 si postavili na Malé Straně v Praze němečtí luteráni modlitebnu. Byla dokončena o dva roky později a nazvána chrámem Nejsvětější Trojice. Dnes tuto budovu známe jako kostel Panny Marie Vítězné. Původní vchod do modlitebny se nacházel v místech, kde je dnes oltář Pražského Jezulátka. Svého času, v době pobělohorské, daroval původní modlitebnu císař Ferdinand II. řádu Bosých karmelitánů. Členové tohoto řádu měli velice tvrdou řeholi. Žili pouze z almužen. V roce 1628 jim věnovala Polyxena z Lobkowicz malou sošku Jezulátka s tím, že pokud budou mniši uctívat jeho památku, nebudou trpět nouzí. Od té doby mniši věnovali Jezulátku denně dvouhodinové modlitby. A tak se stalo, že v současných materiálech o Pražském Jezulátku se doslova píše:

Brzy se o této nouzi dozvěděl sám císař, nařídil klášteru vyplácet peníze a zasílat jídlo. Motlitby a prosby k Jezulátku přinesly klášteru také bohatou úrodu, především v klášterních vinicích. V roce 1630 byli Karmelitáni přeloženi do Německa, a o Jezulátku, které bylo v kláštere stále vystaveno, se nikdo nestaral. Při pozdějším drancování kláštera mu byly ulámány ručičky a Jezulátko bylo zahozeno do smetí za oltář. Vosková soška tam ležela několik let, a poté byla

v překvapivě dobrém stavu vyzvednuta opět karmelitány, kteří se do kostela navrátili. Během sedmi let, co bylo Jezulátko pohozené mezi smetím, stihalo klášter jedno neštěstí za druhým. Ať už se jednalo o nemoci či bídu. Po jeho vyzvednutí se k němu začali karmelitáni opět modlit a uctívat jej v naději, že je opět spasí a také otec Cyril nechal Ježíškovi zhotovit obě ručičky. Roku 1655 byla soška slavnostně korunována pražským biskupem.

Soška Jezulátka je z vosku naneseném na dřevěnou konstrukci a představuje malého Ježíše Krista. Byla vyrobena v šestnáctém století jedním mnichem ve Španělsku. Je vsazena do stříbrného pouzdra a podle barev různých liturgických období je oblékáno do červených, fialových, zelených či bílých šatiček. Mívá také královské šaty s hermelínovým pláštěm. Součástí kostela byl později i klášter, který zrušil Josef II. v rámci svých reforem, leč kult sošky přetrvál. Již po staletí míří do Prahy za Pražským Jezulátkem každoročně tisíce poutníků. Jejich modlitby obsahují prosby za uzdravení či o pomoc při narození dětí a

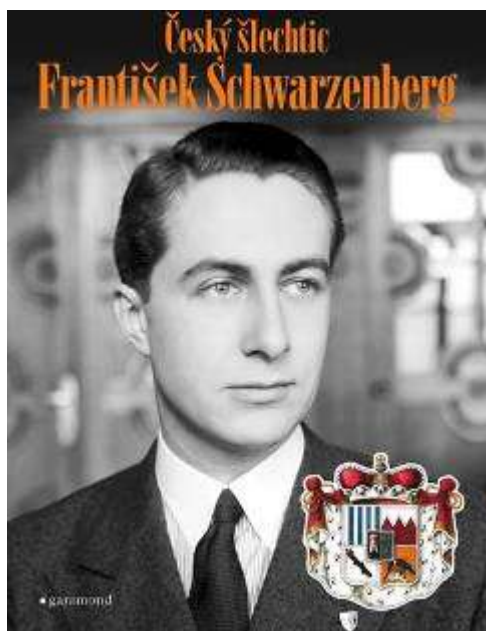
podobně. Mnozí poutníci přicházejí znovu a znovu, aby opat modlitbou sdělili, že jejich prosby byly vyslyšeny. Dá se tedy říci, že Kristova postavička v Praze je již po staletí symbolem víry a naděje.

Kult tento se neomezuje pouze na Prahu. Když členové občanského sdružení Zálužné na Vítkovsku začali s opravou památné kaple v Zálužném, s překvapením zjistili, že i ona byla věnována k uctění Pražského Jezulátka a vybavena kopií sošky. Takových příkladů bychom našli v naší zemi zřejmě více.

Pražské Jezulátko bylo a je, tradičně obdarovááno. Krásné šatičky mu věnoval například císař Ferdinand III; dnes má malý Ježíšek přes sto krásných oblečků. Jezulátko bylo v průběhu staletí obdarováno vzácnými dary. Bohužel se ztratila kopie Řádu Zlatého rouna, ale významná je i skříňka ze zlaceného stříbra a různé korunky. První byla darem hraběte Martinic, ta se ovšem také ztratila. V roce 2009 věnoval Jezulátku v pořadí již třetí korunku papež Benedikt XVI., při jeho pražské návštěvě.

O vlastním původu sošky se vypráví tato pověst: *Když bylo Španělsko pod nadvládou muslimských Maurů, strhl se v Seville boj o klášter. Byl Maury dobyt a zničen. Za nějaký čas se mniši, kteří přežili, vrátili a pustili se do obnovy kláštera. Jednoho slunného dne, pod modrou oblohou, se před jedním z nich zjevilo malé Jezulátko a vyzvalo ho k modlitbě. Po společné modlitbě mu řeklo: "já jsem Ježíš" a zmizelo. Mnich se snažil co nejlépe si zapamatovat jeho rysy, uchovat je v sobě i pro ostatní. Léta plynula, přišli noví mniši a klášter se vracel do své původní podoby. Celý ten čas se mnich snažil vytvarovat podobu Jezulátka, hnětl svými prsty měkký vosk, znovu a znovu, ale bezúspěšně. Až jednoho dne mnich se opět snažil vytvarovat podobu Jezulátka a najednou se před ním zjevila jasná záře a on opět spatřil malé Jezulátko. "Jsem tu, abys mohl dokončit mou podobu": pravilo. Tentokrát jakoby sám Ježíš vedl mnichovy prsty, dílo se konečně zdařilo.... Následujícího jitra našli mniši svého bratra ležícího bez hnutí v klášterní zahradě, na tváři měl blažený úsměv a vedle něj spočívala vosková soška, nádherná podoba malého Jezulátka.*

A jak se k této sošce dostala dávkyně? Byla původně Polyxena z Pernštejna, dcera Vratislava z Pernštejna a španělské šlechtičny Marie Maxmiliány Manrique de Lara y Mendoza. Nejprve se v roce 1587 provdala za Viléma z Rožmberka. Po jeho smrti se provdala za nejvyššího kancléře Lobkowicze. Bylo to 23. listopadu 1603, kdy se konala svatba Zdeňka Vojtěcha Popela z Lobkowicz (* 15. 8. 1568, + 16. 6. 1628) a Polyxeny z Pernštejna (* 1566, + 24. 5. 1642). Polyxena byla již v té době známa nejen svou upřímnou vírou, ale také rozsáhlou charitativní činností. A právě v den své druhé svatby dostala onu sošku od své matky. Později si Polyxena vyprosila u Jezulátka narození dítěte ve věku, když již nedoufala, že by se mohla stát matkou. Proto se rozhodla, že Jezulátko by mělo patřit všem.

Dá se tedy říci, že Pražské Jezulátko je po staletí nejčastěji uznávanou postavou, dávno již patřící do českých dějin. K jeho oltáři přicházejí i dnes tisíce lidí z mnoha zemí světa. Takového uctívání v minulosti i v současnosti se nedostalo a pravděpodobně i nedostane žádné české osobnosti. A Pražské Jezulátko jí je, byť jde pouze o sošku. Celý svět ji přece zná s přívlastkem *pražské*.

Nezbývá než dodat, že Polyxena z Lobkowicz byla prababičkou Františka Schwarzenberga (1913-1992).

Tedy strýce prezidentského kandidáta Karla Schwarzenberga. Což také není zanedbatelná informace, již pouze proto, že je velice málo známa. Karlův strýc František byl svého času doporučen Eduardem Benešem k práci na ministerstvu zahraničí, aktivně se zúčastnil květnového povstání, byl členem

České národní rady.

Později byl velvyslancem Československa ve Vatikánu a po roce 1948 emigroval. Tak jako všichni Schwarzenbergové.

Ještě něco málo k amnestii

Petr Zahnaš

Celý počátek letošního roku je v zajetí vzrušených debat o prezidentem vyhlášené amnestii, jejím rozsahu, důsledcích a také přípravě. Kdo se na ní podílel, kdo ji připravoval; zkrátka a dobře, kdo za ni může. V posledních dnech se zejména vzrušeně hovoří o tom, kdo je nebo byl jejím autorem, kolik „v tom“ bylo angažováno lidí a jestli se „to“ mohlo připravovat v širším nebo užším okruhu lidí. Aby se „to nerozkecalo“. Ze své dlouholeté praxe v justici si pamatují mnoho amnestií, včetně té z roku 1990. Vědělo se o nich už dopředu, věděli to také odsouzení ve věznicích. Ti často jako

první. A svět nespádl.

Ke vzpourám nedošlo, nikdo si to, případnými excesy, nechtěl dopředu „pokazit“. Jindy zase po věznicích kolovaly zaručené zprávy o tom, že „amina určitě bude“. A nebyla a taky se nic nestalo. Ale když už jsme u těch příprav amnestií, podívejme se tak trochu zpátky. V televizích, rádiích a novinách slyšíme a čteme zasvěcené výroky o tom, jak to bylo s amnestiemi od doby vzniku ČSR. A dozvídáme se také, že je to jakýsi přežitek z dob monarchií, kdy se prý panovník, zcela svévolně, ve své osvícenosti rozhodl a že to do našeho demokratického právního řádu snad ani nepatří.

Vraťme se na chvíli do doby ještě o sto let dříve. Jak to tehdy, na počátku 19. století, bylo s císařskými milostmi, udělovanými při zvlášť významných příležitostech nebo císařských korunovacích? Existovaly tehdy také amnestie? Mnoho nám o tom může napovědět kronika – Pamětní kniha svatováclavské fary c. a k. zemské trestnice v Praze. Svatováclavská trestnice byla v Praze založena na popud císaře Františka I., při jeho pobytu v Praze v roce 1804. Jako objekt využitelný pro budoucí

věznicí byly navrženy budovy zrušeného augustiniánského kláštera s kostelem sv. Václava, které od konce 18. století využívala armáda jako sklady a lazaret. V roce 1806 byla jedna část objektu vyklizena, upravena a bylo možno ji využít pro zřízení trestnice, v níž mohlo být postupně umístěno až 900 trestanců.

Do plného provozu se trestnice dostala až v roce 1826. „Způsobilými trestanci pro zemskou trestnici byli ti, kdo byli odsouzeni k těžkému žaláři od 7 měsíců do 10 let nebo k lehkému žaláři nad jeden rok“. Chod trestnice s 900 trestanci zajišťoval její správce se dvěma adjunkty, dále zde působili dva lékaři a farář s kooperátorem. Ostrahu vězňů zajišťoval hlídačský personál, sestávající z jednoho rotmistra, 4 kaprálů a 42 prostých vojáků. Celkem tedy 52 osob uvádí kronika.

V dnešních věznicích je poměr odsouzených a personálu asi 2:1. To jenom tak na okraj. Pro nejtěžší trestance z celé monarchie sloužil tehdy Špilberk a odsouzení s nižšími tresty byli umístěni ve věznicích jednotlivých kriminálních soudů. To jenom na úvod, abychom si udělali jasno o trestnici, která už dnes nestojí. Byla zbořena poté, co byla v roce 1889 do provozu uvedena nová trestnice na Pankráci. A teď už k oněm císařským milostem. V pamětní knize se dozvídáme, že:

„Dne 28. srpna 1833, o 11 hodině polední, obšťastnilo Jeho c. a k. Veličenstvo František I. zemskou trestnici svou nejvyšší přítomností“. Po přivítání na prostředním nádvoří se odebralo nejprve do kostela, poté „...do domácí kuchyně. Tady prověřilo stravu jak pro nemocné, tak pro zdravé, ochutnalo ji i chleba a vyjádřilo svou nejvyšší spokojenost“. Na tomto místě je potřeba uvést, že návštěva kuchyně nebyla ani náhodná, ani vrtochem jeho Veličenstva. Neboť je odjakživa všeobecně známo, že pokud jsou vězni dobře stravováni, pak nemají tendence ke vzpourám a nepokojům. „V truhlářské dílně předvedl správce trestnice, že se zde vyrábí všechny v trestnici potřebné předměty od práce truhlářské, po bednářskou a soustružnickou. Jeho veličenstvo nabádalo zde pracující trestance k pracovitosti, poctivosti a polepšením v životě, přičemž mnohým vstoupily do očí slzy pohnutí, hanby a lítosti. Potom Jeho Veličenstvo navštívilo koupelnu, kuchyňskou umývárnu a vězeňské separace a vydalo se do druhého patra, do pracoven ženského oddělení. Tam položilo správci věznice otázku, zda je vězeňská práce přínosnou, či ne. Nato mu správce předal tabelární přehled za posledních pět let, který si Jeho Veličenstvo zastrčilo s otázkou *‘Mohu si to ponechat?’* Odtud pak přešlo do ženské nemocnice; zde byli lékaři dotazováni po převládajících chorobách a za ošetřování nemocných pochváleni. V nemocnici pro muže potkalo Jeho Veličenstvo jednoho nemocného, který byl návykovým zlodějem a měl býti již brzy propuštěn. Řeklo mu: *‘Upřímně se polepši a nekraď již. Aby tě milý Bůh ještě více nepotrestal’*. V domácí škole vyslechlo jeho Veličenstvo od faráře zprávu o způsobu vyučování náboženství, který uznalo účelným. Potom bylo vedeno v prvním poschodí bytem adjunkta do pracoven mužského oddělení.

V oddělení výroby sukna odvážil se jeden z trestanců před Jeho Veličenstvem padnouti na kolena a prositi o nejvyšší omilostnění. Jeho Veličenstvo mu laskavě přikázalo povstati a s levou rukou opřenou o meč proneslo: *‘Milosti si žádáš? Jestliže tě omilostním, mohl bych tak učiniti nehodnému a ty by ses tím mohl státi jen předčasným zlodějem. Zůstaň, kde jsi, nes svůj trest trpělivě a pracuj pilně, aby sis na práci přivykl, něco přivyčlal a mohl pak venku spravedlivě žíti’*. Jeho Veličenstvo pak opustilo dílnu a otázalo se faráře a správce *‘...zda jsou mezi odsouzenými někteří, kteří by zasloužili nějaké ohledy’*. Farář odpověděl kladně a jmenoval některá individua, která dříve žila spořádaně a teprve ve vysokém věku se nechala pošetilství svésti ke zločinu. Jiní zase upadli do bídných poměrů a tak provedli první zlý čin a zatím co odpykávají za něj svůj trest, jejich rodiny a zvláště děti propadají pustnutí; jiní zase po mnoho let, s plnou trpělivostí a odevzdání ve vůli Boží přijímají svůj trest a po jeho dobu chovají se vzorně. Na to Jeho Veličenstvo ráčilo podotknouti: *‘Ano, takové jsem mínil a vy mně se správcem předložíte některá tato individua písemně, která zaslouhují ohledy a současně uvedete důvody a proč’*. Potom dále pokračovala obhlídka trestnice“. Zde můžeme sledovat jednak příležitost císaře k zamyšlení se nad udělením milostí, tak také okruh těch, s nimiž to bylo konzultováno, stejně jako průběh konzultací a dozvídáme se i o argumentaci, důvodech a navrhovaném rozsahu udělení milostí. Dejme opět slovo kronice: „Když nakonec návštěvy přišel správce s knihou cizinců (knihy návštěv) a požádal ponížně Jeho Císařské Veličenstvo, aby své jméno do této knihy napsalo, Císař odvětil: *‘Já nejsem cizí, přišel jsem jen dohlédnouti, zda je zde vše v pořádku’*. Dne 30. srpna 1833 dostal správce trestnice od c. a k. zemského presidenta tento dekret: Jeho Veličenstvo, náš nejmilostivější císař, je ve své laskavosti nakloněn svou tehdejší návštěvu v Praze, některým trestancům zemské trestnice doprovodit zvláštní milostí. A tak přikazuji, na nejvyšší ústní rozkaz Jeho Veličenstva, abyste do 48 hodin, v dorozumění s farářem trestnice, zaslali věrný, svědomitý, oběma podepsaný seznam trestanců, kteří vzhledem ke svému stáří, svým osobním vlastnostem na svobodě, druhu svého provinění, délce trestu a jeho účinku na rodinu, jejich chování během trestu a jiným okolnostem, by byli hodni úplného nebo částečného omilostnění.“ A tak bylo již dne 31. srpna 1833 správcem a farářem trestnice navrženo 40 trestanců, kteří by byli hodni omilostnění. Poté byl tento

seznam ještě důkladně prověřován dvorskou kanceláří a až teprve „V jarních měsících roku 1834 omilostněny byly ze 40 trestanců, navržených dne 31. srpna 1833, pouze **dvě** odsouzené ženy“. Vidíme tedy, že jeho Veličenstvo, ač absolutní monarcha, k omilostňování trestanců přistupovalo velmi uvážlivě a milostmi velmi šetřilo. Můžeme sledovat okruh zasvěcených a také to, že se pod své návrhy museli podepsat. Aby se později nespekulovalo, kdo že to vlastně navrhl a s kým bylo konzultováno. Jako důvody jsou vedle toho, jak, řečeno dnešní terminologií, „trest plní svůj účel“, byly při úvahách o udělení milostí brány v úvahu také důvody osobní, zdravotní a sociální. Ze 668 tehdy v trestnici umístěných trestanců se tehdy císařské milosti dostalo pouze dvěma. Tolik k rozsahu udělených milostí.

Jiný příklad nacházíme v kronice o několik stran dále. V roce 1835, když dne 2. března císař František I. zemřel, nastoupil na trůn jeho syn a následník, císař Ferdinand I – Dobrotivý (**na**

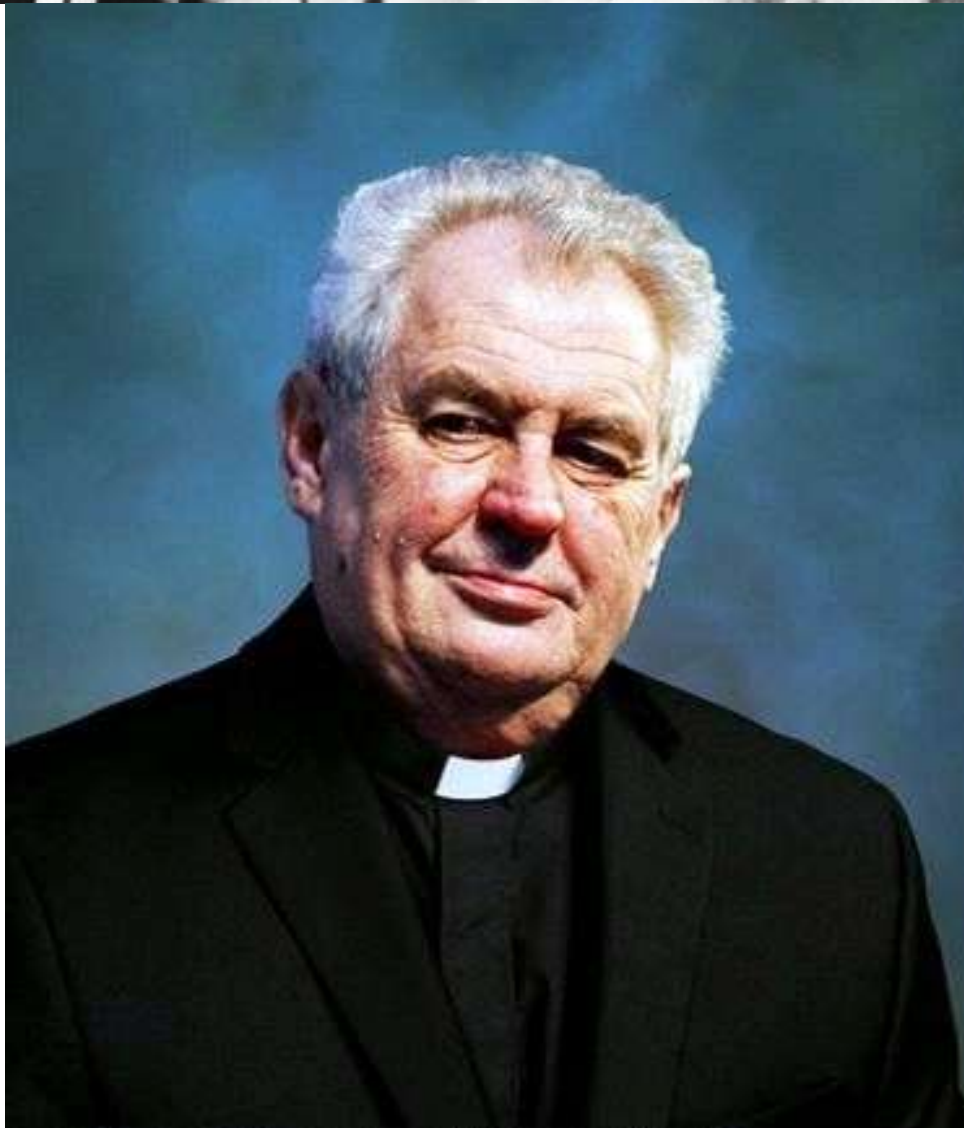
snímku). Ten se, při příležitosti své korunovace na českého krále, k níž mělo dojít dne 7. září 1836, rozhodl také k udělení milosti některým trestancům v celém českém království. Na základě tohoto rozhodnutí byl všem správcům trestnic v Čechách, na Moravě a ve Slezsku, dnem 10. června 1836, výnosem č. 10221 c.k. české apelace, rozeslán tento dekret: „Podle nejvyššího dvorního dekretu ze dne 8. června 1836 č. 3761, ráčilo Jeho c. a k. Veličenstvo, podle kabinetního přípisu z 31. května t. r. nás uvědomiti, že je nakloněno, podle příkladu svých předchůdců, u příležitosti své nastávající korunovace v Čechách, několika trestancům milostivě odpustiti zbytek jejich neodpykaného trestu. Proto dalo milostivě příkaz, aby byly připraveny návrhy, které a kolik trestanců v trestnicích v království Českém, vzhledem k jejich chování v trestnici, vzhledem k trestnímu činu samému a k předpokladu jejich příštího chování, by se ukázalo hodnými případného omilostnění. Proto se přikazuje

správcům trestnic podati do 8 dnů opisy jednotlivých seznamů stavu vězňů, ve kterých se má poznačiti dosavadní chování trestance, stupeň jeho náboženského vzdělání a dále podati zprávu, kteří z trestanců jsou hodni omilostnění u této příležitosti. U nich uvést, jaké důvody mluví pro omilostnění a kolik činí doba, která by se omilostněním trestanci z trestu odpustila“. Císař tedy, už asi půl roku předem, prostřednictvím několika stupňů podřízených úřadů, požadoval po vedení trestnic podklady k předpokládaným rozsáhlejším milostem. Bez obavy, že by se to mohlo „rozkecat“.

O amnestii v rozsahu „moderních“ amnestií však ani při příležitosti jeho korunovace, určitě nešlo. Správa Svatováclavské trestnice ke splnění tohoto příkazu přikročila následujícím způsobem: „Z popudu toto vysokého výnosu navrhla správa trestnice dne 31. června 1836 celkem 37 individuů k omilostnění. Z nich bylo během roku omilostněno 13 osob, tj. 6 mužů a 7 žen“. Říká nám kronika. K tomu dodejme, že v onom roce byl průměrný počet trestanců v trestnici 720. Omilostněna z nich tedy byla, a to až po zralé úvaze, v průběhu roku, asi **dvě** procenta. Letošní amnestie prezidenta republiky, který pochopitelně není absolutním monarchou, se, vedle velmi problematických případů abolicie a mnoha dalších osob, jimž byly odpuštěny jejich alternativní tresty, týkala téměř 30% vězňů.

A tak se stále více zabývám myšlenkou, jestli by nebylo lepší mít v čele našeho demokratického státu osvíceného monarchu. Přemýšlím o tom už dlouho a v poslední době si tím začínám být jistý. Rozhodoval by určitě se znalostí problematiky, odpovědně, na základě dobře připravených podkladů. A to nejen v případě milostí, udělovaných vězňům. A tak by byl mnohými lidmi doma i ve světě uznávanou osobností, která svoji zemi důstojně reprezentuje.

FOTO PRO DNEŠNÍ DEN

PETROUŠKOVY PŘÍHODY (796)

Včera mi sdělil přítel Honza, že by ho strašně zajímalo, s jakým titulkem na první straně vyjde příští číslo tohoto listu. Myslel tím to, že příští středu již budeme vědět, koho občané povolali na Pražský Hrad, zatím co teď to s jistotou nevíme. Myslel si, že z toho mám nějaké trauma.

Nikoli, řekl jsem mu, titulek mám již dávno vymyšlený. A nelhal jsem. Příští číslo ČASU vyjde s tímto titulkem na první straně: NÁROD SI ZVOLIL TOHO, KOHO SI ZASLOUŽÍ.

A přesně tak se stane. Tentokrát nikdo nevolí za nás. Nemáme se na koho vymluvit. Bude to naše rozhodnutí. Pochopitelně, že nemůžeme za to, jak budou volit ostatní. Ale i tak národ vydá svědectví o tom, jaký je. Pošleme signál o tom nejen sami sobě, ale i světu.

V každém případě bude titulek vystihovat realitu dnešních dnů, realitu této země z ledna 2013. Pochopitelně, že otázkou je, koho si vlastně zasloužíme. Ale i to řeší onen titulek.

Nu a jak budete volit? Koho tedy?

Zkuste si malý testík, uvedený jednou historickou událostí, které bude v březnu tohoto roku přesně 60 let.

Stalo se to před šedesáti lety v březnu roku 1953. Svět přišel o tatíčka Stalina. Jedním z prvních, kdo přijel na jeho daču za Moskvou, byl Nikita Sergejevič Chruščov. Velikán ležel na pohovce a dávno již nejevil známky života. Zpod jeho rubášky vyčuhoval roh jakési obálky. Nikita Sergejevič ji opatrně vytáhl. Bylo na ní napsáno MÉMU NÁSTUPCI. Chruščov ji schoval zcela samozřejmě do kapsy. Komu jinému by mohla patřit.

Později, v klidu své kanceláře, to již věděl, že bude Stalinovým nástupcem, obálku otevřel. Byl v ní dopis a tři obálky. Můj nástupče, psal Josif, stane-li se, že bude Rusku zle, otevři první obálku. Kdyby náhodou to bylo ještě horší, otevři druhou. V krajním případě pak otevři třetí, ale to musí být již úplně nejhůře, což se doufám nestane. Chruščov dopis s obálkami uložil do trezoru s nadějí, že ony situace nenastanou.

Ovšem, když se na celinách nedařilo a kukuřice nenesla, otevřel první obálku. V ní bylo na malé kartičce napsáno. SVEĎ VŠECHNO NA MĚ.

A stalo se. Leč přišla doba ještě horší. Nikita Sergejevič s povzdechem vytáhl druhou obálku. A v ní byl text: DĚLEJ TO JAKO JÁ.

Na chvíli to pomohlo. Avšak pouze na chvíli. S povzdechem otevřel Chruščov třetí obálku. A četl: NAPIŠ TŘI OBÁLKY.

Od té doby se již šedesát let v Rusku vládne pomocí tří obálek.

A otázka testu?

Jeden z prezidentských kandidátů by dopis s názvem MÉMU NÁSTUPCI a s třemi obálkami, který by při nástupu do funkce našel na Pražském Hradě, uschoval a s úspěchem používal.

Druhý by si té obálky ani nevšiml a hodil by ji rovnou do koše.

Nu a nyní stačí, abyste zvážili, který z nich by dopis hodil do koše. A toho volte. Jinak dopadneme jako v Rusku.

Dnes má svátek ZDENĚK. Zítra, ve čtvrtek MILENA. V pátek MILOŠ, v sobotu ZORA, v neděli INGRID, v pondělí OTÝLIE, v úterý ZDISLAVA a ve středu ROBIN/ERNA. Nezapomeňte jim blahopřát.

**DĚKUJI VÁM VŠEM
ZA PODPORU**

W. Herzberger